

Το Φανάρι των Social Media

Οδηγίες για τον/την εκπαιδευτικό

Η δραστηριότητα «Το Φανάρι των Social Media» εντάσσεται σε ένα πλαίσιο προετοιμασίας ψηφιακής ωριμότητας των παιδιών. Ενόψει της έναρξης ισχύος της απαγόρευσης πρόσβασης των παιδιών κάτω των 15 ετών στα social media, η δραστηριότητα αυτή αξιοποιεί βιωματικά σενάρια για να βοηθήσει τους μαθητές και τις μαθήτριες να κατανοήσουν την αναγκαιότητα του μέτρου. Μέσα από το «Φανάρι των Social Media», τα παιδιά καλούνται να σκεφτούν κριτικά πάνω σε πραγματικές καταστάσεις που μπορεί να συναντήσουν online: ατελείωτη ροή βίντεο, likes, σχόλια, άγνωστοι, προσωπικές πληροφορίες, πίεση από την παρέα, παραπληροφόρηση και ακατάλληλο περιεχόμενο.

Με αυτόν τον τρόπο, η απαγόρευση παρουσιάζεται όχι ως τιμωρία ή αποκλεισμός από την ψηφιακή ζωή, αλλά ως ένα προστατευτικό μέτρο για μια ηλικία που ακόμη αναπτύσσει δεξιότητες αυτοελέγχου, κριτικής σκέψης, διαχείρισης συναισθημάτων και ασφαλούς επικοινωνίας. Παράλληλα, η δραστηριότητα δεν μένει μόνο στην κατανόηση της απαγόρευσης, αλλά λειτουργεί ως άσκηση προετοιμασίας ψηφιακής ωριμότητας, ώστε τα παιδιά να μάθουν από τώρα καλές πρακτικές που θα τους είναι χρήσιμες όταν, μεγαλώνοντας, θα είναι πιο έτοιμα να χρησιμοποιήσουν υπεύθυνα τα social media.

Το φανάρι λειτουργεί ως απλό εργαλείο σκέψης. Τα παιδιά δεν λαμβάνουν έτοιμες απαντήσεις, αλλά καλούνται να παρατηρήσουν, να συζητήσουν, να αιτιολογήσουν και να βγάλουν συμπεράσματα. Στο τέλος, μετρώντας πόσα σενάρια ήταν πράσινα, πορτοκαλί ή κόκκινα, οδηγούνται να καταλάβουν ότι όταν ένας ψηφιακός χώρος ανάβει συχνά «πορτοκαλί» ή «κόκκινο», τότε πιθανόν δεν είναι ακόμα κατάλληλος για την ηλικία τους χωρίς όρια, κανόνες και υποστήριξη από ενήλικες.

Οδηγός για τα σενάρια

Σενάριο 1: «Θα δω μόνο ένα ακόμα βίντεο»

Τι θίγεται:

Η ατελείωτη ροή περιεχομένου, η αυτόματη αναπαραγωγή και η δυσκολία ελέγχου του χρόνου.

Στόχος:

Να καταλάβουν τα παιδιά ότι πολλές πλατφόρμες είναι σχεδιασμένες ώστε να κρατούν την προσοχή μας για πολλή ώρα. Είναι πολύ εύκολο να χάσει κάποιος την αίσθηση του χρόνου και τον έλεγχο της χρήσης, πόσο μάλλον ένα παιδί.

Σύνδεση με την ψηφιακή ωριμότητα:

Τα παιδιά εξασκούνται στο να αναγνωρίζουν πότε μια εφαρμογή τα παρασύρει και να σκέφτονται πρακτικές λύσεις, όπως χρονόμετρο, διάλειμμα, συμφωνημένος χρόνος χρήσης ή χρήση με επίβλεψη.

Σημεία που μπορεί να συζητήσει ο/η εκπαιδευτικός:

- Η αυτόματη αναπαραγωγή και η ατελείωτη ροή μπορούν να κάνουν ένα παιδί να χάσει την αίσθηση του χρόνου.
- Πολλές πλατφόρμες είναι σχεδιασμένες έτσι ώστε να κρατούν την προσοχή μας όσο γίνεται περισσότερο.
- Τα παιδιά μπορούν να σκεφτούν τη διαφορά ανάμεσα στο «εγώ επιλέγω τι θα δω» και στο «η εφαρμογή μου δείχνει συνεχώς κάτι ακόμα».
- Χρήσιμες πρακτικές είναι το χρονόμετρο, ο συμφωνημένος χρόνος χρήσης, τα διαλείμματα, η επιλογή συγκεκριμένου περιεχομένου από πριν και η συζήτηση με έναν ενήλικα.

Σενάριο 2: «Γιατί δεν πήρα πολλά likes;»

Τι θίγεται:

Η σύγκριση, η ανάγκη για αποδοχή, η επιρροή των likes και των αριθμών στην αυτοεκτίμηση.

Στόχος:

Να καταλάβουν τα παιδιά ότι τα likes, οι προβολές και οι followers δεν δείχνουν την αξία ενός ανθρώπου. Τα social media μετατρέπουν την προσοχή των άλλων σε αριθμούς, κάτι που μπορεί να επηρεάσει τη διάθεση και την εικόνα που έχει ένα παιδί για τον εαυτό του.

Σύνδεση με την ψηφιακή ωριμότητα:

Τα παιδιά μαθαίνουν να ξεχωρίζουν την πραγματική φιλία και αξία από την online επιβεβαίωση. Καλλιεργείται η αυτοεκτίμηση και η αντίσταση στη σύγκριση.

Σημεία που μπορεί να συζητήσει ο/η εκπαιδευτικός:

- Οι πλατφόρμες ενισχύουν τη σύγκριση με άλλους κάνοντας ορατούς τους αριθμούς των like, followers κ.α.
- Η συνεχής σύγκριση με φίλους ή συμμαθητές μπορεί να δημιουργήσει άγχος, απογοήτευση, ζήλια ή αίσθηση ότι «δεν είμαι αρκετός/ή».
- Τα likes δεν δείχνουν πόσο αξίζει ένας άνθρωπος, πόσο καλός φίλος είναι ή πόσο τον αγαπούν οι άλλοι.
- Ένα παιδί μπορεί να αρχίσει να ανεβάζει πράγματα όχι επειδή το θέλει πραγματικά, αλλά επειδή ελπίζει να πάρει περισσότερα likes ή καλύτερη αντίδραση από τους άλλους.
- Χρήσιμη πρακτική είναι να σταματάμε και να αναρωτιόμαστε: «Το ανεβάζω επειδή το θέλω ή επειδή περιμένω να με επιβεβαιώσουν οι άλλοι;»
- Αν κάτι στα social media μάς κάνει να νιώθουμε συχνά άσχημα με τον εαυτό μας, είναι καλό να κάνουμε διάλειμμα και να το συζητήσουμε με έναν ενήλικα που εμπιστευόμαστε.

Σενάριο 3: «Ένας άγνωστος μου έστειλε μήνυμα»

Τι θίγεται:

Η επικοινωνία με αγνώστους και η ανάγκη αναζήτησης βοήθειας.

Στόχος:

Να βοηθηθούν τα παιδιά να αναγνωρίζουν ότι η επικοινωνία με αγνώστους στο διαδίκτυο μπορεί να κρύβει κινδύνους, ιδιαίτερα όταν το μήνυμα τα κάνει να νιώθουν άβολα, τα πιέζει να απαντήσουν ή περιλαμβάνει φράσεις όπως «μην το πεις στους γονείς σου». Να κατανοήσουν ότι έχουν δικαίωμα να μην απαντήσουν, να διακόψουν την επικοινωνία και να ζητήσουν αμέσως βοήθεια από έναν ενήλικα που εμπιστεύονται. Να ξεκαθαριστεί ότι το να μην απαντήσουν σε έναν άγνωστο δεν είναι αγένεια, αλλά τρόπος προστασίας.

Σύνδεση με την ψηφιακή ωριμότητα:

Τα παιδιά μαθαίνουν βασικούς κανόνες ασφαλούς επικοινωνίας: δεν κρατώ μυστικά με αγνώστους, δεν απαντώ όταν νιώθω άβολα και ζητώ βοήθεια. Παράλληλα, το σενάριο δίνει την ευκαιρία να συζητηθεί η αξία του ιδιωτικού προφίλ.

Σημεία που μπορεί να συζητήσει ο/η εκπαιδευτικός:

- Δεν είναι αγένεια να μην απαντήσουμε σε ένα μήνυμα που μας κάνει να νιώθουμε άβολα ή που έρχεται από άτομο που δεν γνωρίζουμε.
- Το παιδί δεν πρέπει να προσπαθήσει να «λύσει» μόνο του την κατάσταση ή να συνεχίσει τη συζήτηση από περιέργεια.
- Είναι σημαντικό να μιλήσει σε έναν ενήλικα που εμπιστεύεται, όπως γονέα, εκπαιδευτικό ή άλλο πρόσωπο φροντίδας.
- Οι ρυθμίσεις απορρήτου είναι μέρος της αυτοπροστασίας: ποιος βλέπει το προφίλ μου, ποιος μπορεί να μου στείλει μήνυμα, ποιος βλέπει τις φωτογραφίες ή τις αναρτήσεις μου.
- Αν ένα παιδί λάβει ανησυχητικό μήνυμα, μπορεί να μην απαντήσει, να το δείξει σε ενήλικα και, με βοήθεια, να γίνει αποκλεισμός ή αναφορά.

Σενάριο 4: «Η φωτογραφία χωρίς άδεια»

Τι θίγεται:

Η συναίνεση, η ιδιωτικότητα, η εικόνα των άλλων και η γρήγορη διάδοση περιεχομένου.

Στόχος:

Να καταλάβουν τα παιδιά ότι μια φωτογραφία δεν είναι απλώς «αστείο». Μπορεί να εκθέσει, να ντροπιάσει ή να στενοχωρήσει κάποιον. Από τη στιγμή που μια εικόνα σταλεί ή ανέβει, δεν μπορούμε πάντα να ελέγξουμε ποιος θα τη δει ή πού θα καταλήξει.

Σύνδεση με την ψηφιακή ωριμότητα:

Τα παιδιά μαθαίνουν να ρωτούν πριν μοιραστούν φωτογραφίες άλλων και να σέβονται το «όχι». Καλλιεργείται η υπευθυνότητα και ο σεβασμός στην ιδιωτικότητα.

Σημεία που μπορεί να συζητήσει ο/η εκπαιδευτικός:

- Από τη στιγμή που μια φωτογραφία σταλεί, δεν μπορούμε πάντα να ελέγξουμε ποιος θα τη δει, αν θα την αποθηκεύσει ή αν θα τη στείλει σε άλλους.
- Η συναίνεση σημαίνει ότι ρωτάω πριν μοιραστώ κάτι που αφορά κάποιον άλλον. Κάθε παιδί έχει δικαίωμα να αποφασίζει πότε και πώς θα εμφανίζεται η εικόνα του.
- Το δικαίωμα να πει κάποιος «όχι» πρέπει να γίνεται σεβαστό χωρίς πίεση ή κοροϊδία.
- Το «ήταν για πλάκα» δεν αρκεί ως δικαιολογία, αν το άλλο παιδί νιώθει ντροπή, στενοχώρια ή έκθεση.
- Αν έχουμε ήδη στείλει μια φωτογραφία χωρίς άδεια, το σωστό είναι να ζητήσουμε συγγνώμη, να τη διαγράψουμε και να ζητήσουμε από τους άλλους να μην τη στείλουν παρακάτω.
- Μπορεί να συζητηθεί και η ευθύνη της ομάδας. Αν λάβουμε μια φωτογραφία που στάλθηκε χωρίς άδεια, δεν τη στέλνουμε παρακάτω και δεν τη χρησιμοποιούμε για να κοροϊδέσουμε.
- Τα παιδιά χρειάζεται να μάθουν να σκέφτονται πριν πατήσουν «αποστολή». «Θα ήθελα να το κάνουν αυτό και σε εμένα; Έχω ρωτήσει; Μπορεί να νιώσει άσχημα το άλλο παιδί;»

Σενάριο 5: «Το βίντεο που εμφανίστηκε μόνο του»

Τι θίγεται:

Οι προτάσεις περιεχομένου, οι αλγόριθμοι και η έκθεση σε ακατάλληλο περιεχόμενο.

Στόχος:

Να συνειδητοποιήσουν τα παιδιά ότι στα social media δεν επιλέγουμε πάντα εμείς τι θα εμφανιστεί μπροστά μας. Μπορεί να δούμε κάτι που μας τρομάζει, μας μπερδεύει ή δεν είναι κατάλληλο για την ηλικία μας.

Σύνδεση με την ψηφιακή ωριμότητα:

Τα παιδιά μαθαίνουν ότι όταν βλέπουν κάτι που τα αναστατώνει, δεν το κρατούν μυστικό. Σταματούν, απομακρύνονται από το περιεχόμενο και μιλούν σε ενήλικα που εμπιστεύονται.

Σημεία που μπορεί να συζητήσει ο/η εκπαιδευτικός:

- Στα social media δεν επιλέγουμε πάντα εμείς τι θα δούμε. Πολλές φορές η πλατφόρμα μάς προτείνει μόνη της το επόμενο βίντεο ή την επόμενη ανάρτηση.
- Οι αλγόριθμοι προσπαθούν να προβλέψουν τι μπορεί να μας κρατήσει στην πλατφόρμα, αλλά δεν μπορούν πάντα να καταλάβουν τι είναι πραγματικά κατάλληλο ή ασφαλές για ένα παιδί.
- Αν κάτι μας τρομάξει, μας μπερδέψει ή μας κάνει να νιώσουμε άβολα, σταματάμε, απομακρυνόμαστε από την οθόνη και μιλάμε σε έναν ενήλικα που εμπιστευόμαστε.
- Χρήσιμες πρακτικές είναι: σταματώ να βλέπω, δεν το στέλνω σε άλλους, δεν το σχολιάζω, δεν το ξαναβλέπω από περιέργεια, μιλάω σε ενήλικα και, αν χρειάζεται, γίνεται αναφορά ή αποκλεισμός.

Σενάριο 6: «Τα σχόλια που πληγώνουν»

Τι θίγεται:

Ο διαδικτυακός εκφοβισμός, τα προσβλητικά σχόλια, η ευθύνη του θεατή και η ενίσχυση του εκφοβισμού μέσω likes.

Στόχος:

Να καταλάβουν τα παιδιά ότι δεν πληγώνει μόνο αυτός που γράφει ένα κακό σχόλιο. Μερικές φορές και ένα like σε κάτι προσβλητικό μπορεί να ενισχύσει τον εκφοβισμό. Στα social media ένα άσχημο σχόλιο μπορεί να το δουν πολλοί και να γίνει μεγαλύτερο πρόβλημα.

Σύνδεση με την ψηφιακή ωριμότητα:

Τα παιδιά μαθαίνουν να μην συμμετέχουν σε συμπεριφορές που πληγώνουν, ούτε ενεργά ούτε σιωπηλά. Ενισχύεται η ενσυναίσθηση και η ικανότητα να ζητούν βοήθεια ή να στηρίζουν το παιδί που δέχεται επίθεση.

Σημεία που μπορεί να συζητήσει ο/η εκπαιδευτικός:

- Δεν έχει σημασία μόνο η πρόθεση αυτού που γράφει το σχόλιο, αλλά και το πώς νιώθει το παιδί που το δέχεται. Ένα σχόλιο που γράφτηκε «για πλάκα» μπορεί να πληγώσει πραγματικά κάποιον.
- Στα social media η κοροϊδία μπορεί να μεγαλώσει γρήγορα, γιατί πολλοί μπορούν να τη δουν, να την αντιγράψουν, να τη σχολιάσουν ή να τη διαδώσουν.
- Είναι σημαντικό να συζητηθεί η ευθύνη του θεατή. Όταν βλέπω κάτι που πληγώνει, δεν μένω αμέτοχος/η ούτε το ενισχύω.
- Μπορεί να συζητηθεί ότι η σιωπή της ομάδας μερικές φορές κάνει το παιδί που δέχεται την επίθεση να νιώθει ακόμη πιο μόνο.
- Η υποστήριξη προς το παιδί που δέχεται τα σχόλια μπορεί να γίνει με ασφαλή τρόπο. Με ένα προσωπικό μήνυμα συμπαράστασης, με ενημέρωση ενήλικα ή με αναφορά του προσβλητικού περιεχομένου.
- Αν ένα παιδί δέχεται τέτοια σχόλια, χρειάζεται να ξέρει ότι δεν φταίει και ότι δεν πρέπει να το αντιμετωπίσει μόνο του.
- Χρήσιμες πρακτικές είναι: δεν γράφω κάτι που πληγώνει, δεν κάνω like σε κοροϊδευτικά σχόλια, δεν τα μοιράζομαι, στηρίζω το παιδί που δέχεται επίθεση και μιλάω σε έναν ενήλικα.

Σενάριο 7: «Το τέλειο προφίλ»

Τι θίγεται:

Η επιλεκτική εικόνα στα social media, η σύγκριση και η αίσθηση ότι «οι άλλοι περνούν καλύτερα».

Στόχος:

Να καταλάβουν τα παιδιά ότι στα social media δεν βλέπουμε όλη την πραγματικότητα. Συνήθως βλέπουμε επιλεγμένες στιγμές, συχνά τις πιο όμορφες ή εντυπωσιακές.

Σύνδεση με την ψηφιακή ωριμότητα:

Τα παιδιά μαθαίνουν να βλέπουν κριτικά το περιεχόμενο που συναντούν και να θυμούνται ότι ένα προφίλ δεν δείχνει όλη τη ζωή ενός ανθρώπου. Καλλιεργείται η αυτογνωσία και η προστασία της ψυχικής τους ισορροπίας.

Σημεία που μπορεί να συζητήσει ο/η εκπαιδευτικός:

- Η εικόνα που βλέπουμε online μπορεί να είναι αληθινή, αλλά δεν είναι ολόκληρη η αλήθεια.
- Όταν συγκρίνουμε τη δική μας καθημερινότητα με τις καλύτερες στιγμές των άλλων, η σύγκριση δεν είναι δίκαιη.
- Τα social media μπορούν να δημιουργήσουν πίεση να δείχνουμε πάντα χαρούμενοι, όμορφοι, δημοφιλείς ή «τέλειοι».
- Αν αυτό που βλέπουμε online μάς κάνει να νιώθουμε συχνά άσχημα για τον εαυτό μας, είναι καλό να κάνουμε ένα διάλειμμα και να μιλήσουμε με κάποιον που εμπιστευόμαστε.

Σενάριο 8: «To challenge»

Τι θίγεται:

Τα viral challenges, η πίεση της παρέας και η ανάγκη να λέμε «όχι».

Στόχος:

Να συνειδητοποιήσουν τα παιδιά ότι κάτι δεν είναι σωστό ή ασφαλές μόνο και μόνο επειδή είναι δημοφιλές. Στα social media μια επικίνδυνη συμπεριφορά μπορεί να φαίνεται αστεία ή αποδεκτή επειδή την κάνουν πολλοί.

Σύνδεση με την ψηφιακή ωριμότητα:

Τα παιδιά μαθαίνουν πως να αντιστέκονται στην πίεση της παρέας και να σκέφτονται πριν ακολουθήσουν κάτι που βλέπουν online. Αντιλαμβάνονται ότι το «όχι» είναι ένδειξη υπευθυνότητας, όχι φόβου.

Σημεία που μπορεί να συζητήσει ο/η εκπαιδευτικός:

- Στα social media κάτι μπορεί να γίνει πολύ γρήγορα δημοφιλές, ακόμη κι αν δεν είναι ασφαλές ή κατάλληλο.
- Πριν ακολουθήσουμε ένα challenge, μπορούμε να σκεφτούμε: «Μπορεί να χτυπήσω; Μπορεί να βάλω κάποιον άλλον σε κίνδυνο; Θα το έκανα αν δεν με πίεζαν; Θα ήθελα να το δει ένας ενήλικας;»
- Η φράση «κάν' το κι εσύ, αλλιώς φοβάσαι» είναι παράδειγμα πίεσης από την παρέα. Δεν βοηθά κάποιον να αποφασίσει ελεύθερα και με ασφάλεια.
- Είναι σημαντικό να συζητηθεί ότι το θάρρος δεν σημαίνει να κάνουμε κάτι επικίνδυνο. Θάρρος μπορεί να σημαίνει να πούμε «όχι» όταν κάτι δεν μας φαίνεται σωστό.
- Είναι σημαντικό τα παιδιά να καταλάβουν ότι μπορούν να στηρίξουν και άλλους που λένε «όχι», αντί να τους κοροϊδέψουν.

Σενάριο 9: «Η προσωπική πληροφορία»

Τι θίγεται:

Τα προσωπικά δεδομένα, η τοποθεσία, το σχολείο, οι φωτογραφίες και οι πληροφορίες που αποκαλύπτονται χωρίς να το καταλαβαίνουμε.

Στόχος:

Να συνειδητοποιήσουν τα παιδιά ότι μικρές πληροφορίες, όταν συνδυαστούν, μπορεί να αποκαλύψουν πολλά. Πού πηγαίνει ένα παιδί σχολείο, σε ποια περιοχή μένει ή πού βρίσκεται συχνά. Στα social media δεν γνωρίζουμε ποιος βλέπει αυτά που μοιραζόμαστε.

Σύνδεση με την ψηφιακή ωριμότητα:

Τα παιδιά μαθαίνουν να σκέφτονται πριν ανεβάσουν κάτι: «Δείχνει πού μένω; Πού πηγαίνω σχολείο; Πού βρίσκομαι;» Έτσι καλλιεργείται η προστασία της ιδιωτικότητας και των προσωπικών δεδομένων.

Σημεία που μπορεί να συζητήσει ο/η εκπαιδευτικός:

- Η προσωπική πληροφορία δεν είναι μόνο το όνομα ή η διεύθυνσή μας. Μπορεί να φαίνεται έμμεσα μέσα από φωτογραφίες, σχόλια, τοποθεσίες, στολές, πινακίδες ή καθημερινές συνήθειες.
- Μικρές πληροφορίες, όταν συνδυαστούν, φτιάχνουν ένα «παζλ». Πού μένει ένα παιδί, πού πηγαίνει σχολείο, πού συχνάζει ή ποιες ώρες βρίσκεται κάπου.
- Η δημοσίευση σε πραγματικό χρόνο μπορεί να είναι πιο επικίνδυνη, γιατί δείχνει πού βρισκόμαστε εκείνη τη στιγμή.
- Δεν έχουμε έλεγχο στο ποιος βλέπει, αποθηκεύει ή προωθεί αυτό που ανεβάζουμε.

Σενάριο 10: «Το ψεύτικο νέο»

Τι θίγεται:

Η παραπληροφόρηση, η γρήγορη διάδοση ψεύτικων ειδήσεων και η ανάγκη ελέγχου πριν την κοινοποίηση.

Στόχος:

Να αντιληφθούν τα παιδιά ότι όσα βλέπουμε στα social media δεν είναι αληθινά. Μια τρομακτική ή εντυπωσιακή πληροφορία μπορεί να διαδοθεί γρήγορα, ειδικά όταν τη μοιραζόμαστε χωρίς να την ελέγχουμε.

Σύνδεση με την ψηφιακή ωριμότητα:

Τα παιδιά μαθαίνουν να σταματούν πριν κοινοποιήσουν κάτι, να σκέφτονται ποιος το λέει, αν είναι αξιόπιστο και αν χρειάζεται να ρωτήσουν έναν ενήλικα. Καλλιεργείται η κριτική σκέψη και η υπεύθυνη συμμετοχή στον ψηφιακό κόσμο.

Σημεία που μπορεί να συζητήσει ο/η εκπαιδευτικός:

- Τα ψεύτικα νέα συχνά χρησιμοποιούν έντονες λέξεις, φόβο, θυμό ή υπερβολικούς τίτλους για να μας κάνουν να αντιδράσουμε γρήγορα.
- Μια πληροφορία μπορεί να διαδοθεί πολύ γρήγορα όταν την κοινοποιούμε χωρίς να την ελέγχουμε.
- Πριν πιστέψουμε ή μοιραστούμε κάτι, σκεφτόμαστε: «Ποιος το λέει;», «Από πού προέρχεται;» «Το γράφουν και άλλες αξιόπιστες πηγές;», «Μήπως προσπαθεί να με τρομάξει ή να με θυμώσει;»
- Το ότι μια είδηση έχει πολλές κοινοποιήσεις ή σχόλια δεν σημαίνει ότι είναι σωστή.
- Αν κάτι μας φαίνεται περίεργο, υπερβολικό ή τρομακτικό, δεν το στέλνουμε αμέσως σε άλλους. Σταματάμε, ελέγχουμε και ρωτάμε έναν ενήλικα.
- Η υπεύθυνη στάση δεν είναι μόνο να μην πιστεύουμε εύκολα, αλλά και να μη βοηθάμε άθελά μας στη διάδοση ψεύτικων πληροφοριών.

Κλείσιμο δραστηριότητας

Στο τέλος, ο/η εκπαιδευτικός ζητά από τα παιδιά να μετρήσουν πόσα σενάρια χαρακτήρισαν πράσινα, πορτοκαλί και κόκκινα. Η συζήτηση δεν χρειάζεται να οδηγήσει σε φόβο ή απόρριψη της τεχνολογίας, αλλά σε κατανόηση των καλών πρακτικών χρήσης. Το βασικό συμπέρασμα που πρέπει να τονιστεί είναι ότι τα social media είναι πολύπλοκοι ψηφιακοί χώροι, φτιαγμένοι με χαρακτηριστικά που χρειάζονται ωριμότητα, κριτική σκέψη, αυτοέλεγχο και υποστήριξη. Μέχρι τα παιδιά να είναι αρκετά μεγάλα για να χρησιμοποιούν social media, μπορούν να προετοιμαστούν μαθαίνοντας να επικοινωνούν με σεβασμό, να προστατεύουν τον εαυτό τους, να σκέφτονται πριν κοινοποιήσουν κάτι, να αντιστέκονται στην πίεση και να ζητούν βοήθεια όταν κάτι τα προβληματίζει.